

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: **B. D.**
 A. B.
 A. B.

proti
žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**
 se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2019, čj. OAM-704/ZA-ZA11-HA08-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 4. 9. 2019 rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobkyně neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění, které by nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně

ukončeném řízení a které by případně svědčily o tom, že mohla být vystavena azylově relevantnímu pronásledování, či hrozbě vážné újmy.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, že v řízení o udělení azylu porušil žalovaný ustanovení § 25 písm. j) a § 12-14a zákona o azylu ve spojení s § 2, § 3, § 50 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalobkyně měla za to, že nebyly dány důvody pro závěr o nepřipustnosti její žádosti a že existují důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Jako tyto důvody specifikovala to, že její manžel byl v zemi původu opakovaně fyzicky i jinými způsoby pobodán zaměstnanci společnosti, které on zhotovil a prodal zámek, a která byla posléze vykradena. Dále bylo v souvislosti s tím vyhrožováno její dceři. Státní orgány přitom nejsou schopny ani ochotny jim poskytnout náležitou ochranu.
3. Žalobkyně uvedla, že žalovaný měl možnost využít své diskreční pravomoci dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu a přihlédnout k důvodům hodným zvláštního zřetele, které na straně žalobce existují. V žalobě dále poukázala na limity a užití správního uvážení. Žalobkyně dovodila, že obsahuje-li zákonná úprava diskreční pravomoc správního orgánu, je správní orgán povinen se možností využít této pravomoci zabývat. V rozhodnutí žalovaného však absentuje jakákoli úvaha stran důvodů nevyužití diskreční pravomoci dle ust. § 11a odst. 4, stejně jako § 14 zákona o azylu. I v tomto ohledu je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

4. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek a nesouhlasil s nimi. Žalobkyně neprokázala, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný zopakoval, že žalobkyně uvedla a potvrdila ve své výpovědi stejné motivy odchodu ze země původu jako při první žádosti, nebylo shledáno, že by se objevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu. Správnímu orgánu je rovněž známo, že v Mongolsku nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, který by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
5. Pokud jde o diskreční oprávnění ve smyslu ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že byly vzaty v úvahu všechny skutečnosti, které žalobkyně v řízení předestřela. Žalovaný zkoumal, zda jsou stejné, nebo oproti důvodům předešlé žádosti nové, i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žalobců. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvod něco měnit na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ žalobců je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné důvody, které by měly vést k uplatnění správního uvážení humanitárního azylu. Z rozhodnutí jako celku je zřejmé, že žalobkyně jménem svým i svých dětí neuvedla žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele.
6. Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV. Jednání krajského soudu

7. Krajský soud věc žalobkyně a jejích nezletilých dětí projednal dne 27. 7. 2020. Při jednání soudu sdělila žalobkyně, že plně odkazuje na písemné vyhotovení žaloby, nemá, co by doplnila a nenavrhuje ani žádné nové důkazy.

8. Krajský soud konstatoval skutečnosti, sdělené žalobkyní správnímu orgánu v souvislosti s podáním nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pověřená pracovnice žalovaného pak též plně odkázala na písemné vyjádření. Obě účastnice řízení setrvaly na svých původních návrzích na rozhodnutí soudu, náhrada nákladů řízení nebyla účtována.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
10. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně i se svými dětmi je na území České republiky od 7. 8. 2019; byli transferováni na základě tzv. dublinského řízení z Německa, kde žádali o mezinárodní ochranu. Mongolsko opustili dne 16. 8. 2017, do Prahy doletěli dne 23. 8. 2017, poté pobývali v Rakousku a v Německu. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že důvody žádosti mají stejné, jako uváděla v předchozím řízení. Jednalo se o incident jejího manžela, který měl se zaměstnanci vykradené firmy, které dodal zámek do později vykradeného skladu, tedy na něj padlo podezření z krádeže.
11. Žalobkyně byla seznámena s podklady rozhodnutí dne 28. 8. 2019. K nim doplnila, že aktuálně probíhá v Mongolsku opět vyšetřování ohledně vraždy prezidenta Zoriko (zemř. 1997). Policie a obecně státní orgány v Mongolsku, které mají chránit občany, jsou zkorumpované. Když někdo člověka chce obvinít, lze podplatit státní orgány.
12. Správní spis obsahuje též kopii listin vztahujících se k první žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala dne 15. 2. 2018. Jako důvod této žádosti žadatelka popsala incident manžela (uvedený též v žalobě). Jiné důvody neměla. K podrobným dotazům na pohovoru dne 20. 2. 2018 žadatelka sdělila, že dceru jednou před školou obtěžoval nějaký cizí člověk, nic se jí ale nestalo. Mezinárodní ochrana žadatelce ani jejím dětem nebyla udělena (rozhodnutí ze dne 9. 7. 2018, č. j. OAM-160/ZA-ZA11-HA08-2018; žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta Krajským soudem v Ostravě dne 26. 10. 2018, č. j. 63 Az 27/2018-33, kasační stížnost následně Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost).
13. Správní spis obsahuje dále Zprávy Ministerstva vnitra ČR – Mongolsko, Informace OAMP ze dne 20. 3. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v zemi, a dále Zprávu Ministerstva vnitra ČR o hodnocení Mongolska jako bezpečné země původu.
14. **Zákon o azylu upravuje v § 10a v odst. 1 písm. e) nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pod uvedeným písmenem je pak upraven případ, kdy cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudí jako nepřipustnou dle § 11a.** Citované ustanovení pro případ podání opakované žádosti cizince o udělení mezinárodní ochrany ukládá ministerstvu posoudit přípustnost takové žádosti. Ta je vázána na to, zda byly uvedeny či se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů, uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Ustanovení **§ 25 písm. i) zákona o azylu** dává správnímu orgánu možnost zastavit řízení, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. Žaloba upozorňovala, že správní orgán posoudil tvrzené skutečnosti v žádosti žalobkyně nesprávně a správní orgán nezjistil dostatečně skutkový stav. Žalobkyně neuvedla konkrétní skutečnosti, z nichž tyto své závěry dovodila, pouze se omezila na

konstatování obecných tvrzení. Soud po přezkoumání správního spisu dospěl k závěru, že žalobkyně žádné skutečnosti mající relevanci nových poznatků o zemi původu nebo situaci žadatelky či jejích dětech v průběhu aktuálního správního řízení netvrdila a neuváděla. Dokonce přímo sama žadatelka uvedla, že důvody má totožné, jako při první podané žádosti. Není proto zřejmé, z čeho by měl správní orgán dospět k odlišnému závěru, jak se domáhá v žalobě. Z pohovoru týkajícího se první žádosti je zřejmé, že Mongolsko s rodinou opouštěla kvůli incidentu svého manžela po vykradení firmy. Týž důvod uváděla i v aktuální žádosti. Věcně však tyto okolnosti byly vypořádány již v prvním správním řízení, na které navazovalo i přezkumné řízení u správního soudu na základě podané žaloby.

16. V průběhu správního řízení byly podmínky života v zemi původu zhodnoceny a jak je vidno ze žádosti první i druhé, v tomto směru se nové skutečnosti neobjevují. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný vypořádal důvody žádosti žalobkyně. Žalovaný srozumitelně uvedl, které důvody žadatelka označila v první žádosti a jaké důvody v té aktuálně projednávané. Poté konstatoval, že tato uvádí naprosto stejné motivy, jako uváděla v řízení o první žádosti. Dle názoru krajského soudu je toto porovnání a závěry správního orgánu dostačující, když navíc důvody nejsou ani pozměněné či doplněné a i sama žadatelka jejich totožnost potvrdila.
17. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný nevyužil diskreční pravomoci dle ust. § 11a odst. 4 zákona o azylu. K tomu soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 101/2019 ze dne 21. 6. 2019-78, který se obdobnou námitkou rovněž zabýval. Mimo jiné uvedl, že stejně jako v případě § 14 zákona o azylu je i v § 11 odst. 4 zákona o azylu užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“). Žalovaný tak obecně musí uvedený neurčitý právní pojem vyložit a aplikovat s ohledem na odborné posouzení v každém jednotlivém případě, avšak rozhodnutí, zda žadatelovu žádost posoudit jako přípustnou, či nikoliv, je už v jeho diskreční pravomoci, která je relativně široká, omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Správní soudy pak přezkoumávají úvahu žalovaného o (ne)přípustnosti žádosti ve smyslu § 11 odst. 4 zákona o azylu v omezeném rozsahu, tedy zda rozhodnutí žalovaného nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).
18. V případě žalobkyně soud zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl: „Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti výše jmenovaných o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k žadatelkou uváděným důvodům, neboť tato neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.“ Tato část navazuje na konstatování a porovnání důvodů druhé žádosti, které žalobkyně uvedla. Žalovaný následně dospěl k závěru, že žalobkyně uvedla již jednou přezkoumané důvody. Z rozhodnutí jako celku je tedy zřejmé, že žádné důvody hodné zvláštního zřetele žalovaný v případě žalobkyně neshledal.

19. Je pravdou, že preciznější postup žalovaného by v tomto případě byl, pokud by se výslovně vyjádřil k tomu, že žalobkyně konkrétně nenaplnila ani kritéria § 11a odst. 4 zákona o azylu. S ohledem na výše uvedené by však bylo příliš formalistickým postupem, pokud by rozhodnutí žalovaného soud zrušil pouze z toho důvodu, aby v něm žalovaný doplnil výše naznačenou větu. Z rozhodnutí vyplývá, že k žádným důvodům hodných zvláštního zřetele nedospěl (srov. podobně úvahy ve vztahu k humanitárnímu azylu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005 - 48).
20. Závěrem soud upozorňuje žalobkyni též na ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, ze kterého vyplývá, že jako zjevně nedůvodná se zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Bezpečnost dané země se neposuzuje ad hoc, nýbrž dle ustáleného seznamu, který poskytuje prováděcí vyhláška. Podle § 2 bod 16. vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu, považuje Česká republika Mongolsko za bezpečnou zemi původu.
21. Dle názoru krajského soudu žalovaný žádost žalobkyně správně posoudil jako opakovanou bez uvedení nových azylově relevantních důvodů. Soud dospěl k závěru, že žalovaný aplikoval v daném případě ust. §§ 10a odst. 1 písm. e) a 25 písm. i) zákona o azylu po právu, žaloba není důvodná a byla proto soudem v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta.

VI. Náklady řízení

22. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. červenec 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně